

spurgt af Lægen: Jeg er syg, hvorefter Lægen, Osier, undersøgte ham og sagde til ham: Ja, det er bedst, at De lader være at rejse til Sønderjylland, De maa helst lægge Dem ind paa Garnisonssygehuset her i København. Saa spørger den vedkommende Soldat: Hvor længe vil et saadant Sygeophold kunne vare? Dertil svarer Lægen: Jeg antager, det vil vare et Par Maaneder. Men den vedkommende Soldat ønskede at gaa til Sønderjylland. Lægen sagde til ham: Gaa nu ind i et andet Værelse og betænk Dem et Øjeblik paa det, saa vil jeg undersøge de andre, og saa kan vi tales nærmere ved. Da Undersøgelsen af de andre Soldater var tilendebragt, kaldte Lægen Jørgensen til sig og spørger ham, om han saa ikke hellere vil paa Hospitalet her i København. Dertil svarer Jørgensen: Nej, jeg vil helst med mine Kammerater til Sønderjylland. Det var paa hans udtrykkelige Ønske, at han kom til at rejse med sine Kammerater. Lægen var betænkelig, men en Sergent, der var til Stede, sagde da til Lægen: Vi kan jo lade ham rejse, naar han ønsker det, men paa Betingelse af, at saa snart han kommer til Aabenraa, skal han straks melde sig til Lægen paa Amtssygehuset i Aabenraa, og det lovede han. Den Dag, da Ministeren drog det frem, troede jeg, som sagt, at det var Lægens Erklæring. Men det var det ikke. Der siges ikke noget i Lægens Erklæring om, at han var betænkelig overfor Manden. Efter saa at have omtalt en hel Del Ting tog Ministeren frem, hvad Stabssergenten havde sagt. Men naar man læser den Attest, som Lægen har udfærdiget til Ministeren, og som jeg senere har faaet i Hænde, opmærksomt, vil man se, at der ikke fra Lægens Side staar noget om, at Manden var syg, eller at Lægen havde mindste Tanke for, at han ikke skulde kunne rejse derned. Thi Lægen siger: „Der var ingen af det den Dag indkaldte Mandskab, der led af Sygdomme, specielt ikke forefaldende Blegthed (Anæmi), eller angav at lide af Sygdomme, som krævede øjeblikkelig Hospitalsindlæggelse.“ Lægen siger heller ikke i sin Erklæring et Ord om, hvad Stabssergenten har sagt. Jeg synes, at den Erklæring, Ministeren havde haft Dagen i Forvejen, passer meget godt til den Erklæring, Lægen gav til „Social-Demokraten“ og „Politiken“, jeg ved ikke, om andre Blade havde den. Var denne Erklæring blevet læst op straks, tror jeg, vi under Debatten havde været i Stand til at faa konstateret, at Lægen ikke havde sat sig imod, at Soldaten rejste derned. Vi ved jo, hvorledes det gaar til, naar Soldater bliver

undersøgt. Jeg nævnte det den Dag fra denne Talerstol, at naar en Læge skulde behandle et Par Hundrede Mand paa saa kort Tid, kunde man vide, hvorledes Undersøgelsen foregik. Der efterses, om der er smitsomme Sygdomme, og der spørges, om nogen fejler noget. Svares der saa: Ja, der er en, der fejler et eller andet, siges der: Tag nu til Deres Kompagni, og hvis det forværrer sig, saa meld Dem til Lægen. Et æret Medlem her i Tinget, Hr. Johannes Lou, protesterede mod min Fremstilling, men nu er det imidlertid her konstateret, at er der nogen, der har taget fejl, er det Lægerne. Jeg skal ikke rette nogen Bebrejdelse mod Lægen paa Frederiksberg, thi naar en Læge skal undersøge saa mange Mennesker paa kort Tid, er det ganske umuligt at gøre det grundigt. Men da den paagældende kom til Sønderjylland, var han under to Læger, og da burde der være taget alvorligt fat, thi ethvert Menneske kunde se, at Manden var syg. Hans Moder har ogsaa erklæret, at han havde været syg mange Dage i Forvejen. Det har jeg ogsaa oplyst. Han kunde ikke en Gang bære sin Koffert, men maatte have en ung Mand til at bære den for sig. Naar en Mand er saa daarlig, skulde man tro, at det maatte kunne opdages, naar han kom under Lægebehandling, om det var Simulering, eller Manden virkelig var syg. Jeg beklager, som sagt, at Ministeren optraadte saa stærkt den Dag, som han gjorde. Nu har Ministeren jo ladet Sagen undersøge. Jeg havde, som nævnt, hellere ønsket, at den var blevet undersøgt for en Domstol, men det kunde jo ikke ske, uden at man først skulde have anlagt Sag mod Ministeriet. Nu har Ministeren oplæst de Aktstykker, der er kommet frem her. Jeg vil henstille, at Ministeren fremlægger dem i Finansudvalget og lader dette undersøge dem. Det er meget rart at høre Indberetninger og lignende blive oplæst her; men det viste sig sidst, at der var Fejl og Misforstaaelser i det oplæste, og derfor vil jeg igen henstille til den højtærede Minister, at Aktstykkerne bliver fremlagt i Finansudvalget.

Jeg skal ikke i dette Øjeblik komme videre ind paa Sagen. Kun maa jeg, som sagt, beklage, som jeg gjorde straks, at Ministeren den Dag stillede sig saa stejlt, som han gjorde. Jeg antager, han nu er blevet belært om, at saadan skal man ikke optræde, saa bestemt skal man ikke fare frem og sige, som han gjorde den Dag, at Sagen var undersøgt til Bunds, der var intet mere at undersøge. Ministeren gik endog saa vidt, at han tog Folketinget til Vidne paa, at nu havde han undersøgt